§ 1. Tworzy się Państwową Wyższą Szkołę Pedagogiczną we Wrocławiu jako wyższą szkołę zawodową.

§ 2. Bezpośredni nadzór nad Państwową Wyższą Szkołą Pedagogiczną we Wrocławiu powierza się Ministrowi Oświaty.

§ 3. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty w porozumieniu z Ministrem Szkół Wyższych i Nauki.

§ 4. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 lipca 1950 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

500

ROZPORZĄDZENIE MINISTRÓW: SZKÓŁ WYŻSZYCH I NAUKI, ZDROWIA, SPRAWIEDLIWOŚCI ORAZ KULTURY I SZTUKI

z dnia 11 listopada 1950 r.

w sprawie oceny i zatwierdzania podręczników, książek pomocniczych i graficznych pomocy naukowych do użytku studentów szkół wyższych.

Na podstawie art. 16 i 75 dekretu o organizacji nauki i szkolnictwa wyższego z dnia 28 października 1947 r. (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 415) oraz art. 5 ustawy z dnia 28 czerwca 1950 r. o organizacji wyższego szkolnictwa artystycznego (Dz. U. R. P. Nr 29, poz. 269) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do użytku studentów szkół wyższych dopuszczone są w zakresie przedmiotów, objętych programem studiów i obowiązującymi egzaminami, podręczniki, książki pomocnicze i graficzne pomoce naukowe, zatwierdzone w trybie niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Podręczniki, książki pomocnicze oraz graficzne pomoce naukowe zatwierdza:

1) Minister Szkół Wyższych i Nauki — jeżeli są one przeznaczone do użytku studentów szkół wyższych jemu podległych,
2) Minister Kultury i Sztuki — jeżeli są one przeznaczone do użytku studentów wyższych szkół artystycznych,
3) minister, któremu podlega wyższa szkoła w porozumieniu z Ministrem Szkół Wyższych i Nauki — jeżeli są one przeznaczone do użytku studentów innych szkół wyższych.

§ 3. Podręcznikiem jest książka, która zawiera materiał będący przedmiotem programu nauczania.

§ 4. Książka pomocnicza uzupełnia podręcznik i zastępuje go w tych przypadkach, gdy wydanie podręcznika jest niemożliwe lub niecelowe. Książką pomocniczą jest także skrypt, jeżeli zostanie zatwierdzony do użytku w trybie niniejszego rozporządzenia.

§ 5. Graficzne pomoce naukowe stanowią wszelkiego rodzaju wykresy, albumy, tablice, mapy i inne podobne pomoce naukowe wydane jako odrębne wydawnictwo.

§ 6. Organem opiniodawczym w sprawach związanych z oceną, wydaniem i zatwierdzeniem podręczników, książek pomocniczych i graficznych pomocy naukowych jest komitet powołany w tym celu przez Ministra Szkół Wyższych i Nauki w porozumieniu z Ministrami: Zdrowia, Sprawiedliwości oraz Kultury i Sztuki.

§ 7. Podręcznik, książka pomocnicza lub graficzna pomoc naukowa może być zatwierdzona do użytku studentów określonego roku i kierunku studiów, jeżeli:

a) jest dostosowana do obowiązującego programu studiów,
b) odpowiada wymaganiom naukowym i dydaktycznym,
c) jest poprawna pod względem językowym,
d) odpowiada wymaganiom wydawniczym.

§ 8. Zatwierdzająca decyzja ministra uprawnia wydawcę do umieszczenia na wydawnictwie nadruku następującej treści:

„Podręcznik — książka pomocnicza — graficzna pomoc naukowa zatwierdzona(y) decyzją Ministra . . . . z dnia . . . . Nr . . . do użytku studentów (określonego kierunku i roku studiów)",

lub

„Podręcznik — książka pomocnicza — graficzna pomoc naukowa zatwierdzona(y) decyzją Ministra . . . w porozumieniu z Ministrem Szkół Wyższych i Nauki z dnia . . . . . Nr . . do użytku studentów (określonego kierunku i roku studiów)".

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Szkół Wyższych i Nauki: *A. Rapacki*
Minister Zdrowia: w z. *J. Sztachelski*
Minister Sprawiedliwości: *H. Świątkowski*
Minister Kultury i Sztuki: *S. Dybowski*

501

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 18 listopada 1950 r.

w sprawie zasiłków osiedleńczych oraz zwrotu kosztów przeniesienia fachowych pracowników służby zdrowia.

Na podstawie art. 36 ust. 1, art. 37 ust. 6 i art. 38 ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 55, poz. 434 i z 1950 r. Nr 36, poz. 327) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Artykuły (art.) powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 28 października 1948 r. o zakładach społecznych służby zdrowia i planowej gospodarce w służbie zdrowia (Dz. U. R. P. z 1948 r. Nr 55, poz. 434 i z 1950 r. Nr 36, poz. 327).

2. Użyte w rozporządzeniu określenie „nakaz" oznacza nakaz podjęcia pracy przewidziany w art. 34 ust. 1, określenie „miesięczny zasiłek" — zasiłek osiedleńczy przewidziany w art. 37 ust. 4, określenie zaś „jednorazowy zasiłek" — jednorazowy zasiłek osiedleńczy przewidziany w art. 37 ust. 5.

§ 2. Lekarzowi w związku z przeniesieniem do miejscowości określonej w nakazie przysługują:

1) diety dla niego i członków rodziny,
2) zwrot kosztów jego przejazdu i członków rodziny oraz
3) zwrot kosztów przewozu urządzenia domowego.

§ 3. Za członków rodziny lekarza uważa się małżonka oraz zamieszkałych wspólnie z lekarzem i pozostających na wyłącznym jego utrzymaniu rodziców, rodziców małżonka i dzieci (także dzieci przysposobione i pasierbów). Na równi z dziećmi traktuje się sieroty po ofiarach wojny, pozostające na wychowaniu lekarza.

§ 4. 1. Diety dla lekarza wynoszą 15 złotych, diety zaś dla członków rodziny — 11 złotych 25 groszy dziennie.

2. Diety należą się za czas odbywania podróży z dotychczasowego miejsca zamieszkania do miejsca wskazanego w nakazie oraz za pierwszą dobę pobytu w miejscowości, do której lekarz został powołany. Jeżeli czas trwania podróży wynosi mniej niż 8 godzin, lekarzowi bądź członkom rodziny diety za czas trwania podróży nie przysługują, od 8 do 18 godzin przysługuje połowa diet, a ponad 18 godzin — pełne diety. Jeżeli podróż trwa dłużej niż dobę, lekarzowi (członkowi rodziny) przysługuje za każdą rozpoczętą dobę do 8 godzin trwania podróży połowa diet, a ponad 8 godzin trwania podróży — pełne diety.

§ 5. 1. Zwrot kosztów przejazdu obejmuje cenę biletu jazdy koleją drugą klasą pociągiem osobowym, a w razie braku połączenia kolejowego—innym najtańszym środkiem lokomocji, oraz faktycznie poniesione koszty dojazdów do dworca i z dworca (przystani, stacji).

2. Osoby korzystające z ulg w przejazdach otrzymują tylko zwrot ceny ulgowej.

§ 6. 1. Lekarzowi przysługuje zwrot faktycznie poniesionych kosztów przewozu urządzenia domowego kolejowymi pociągami towarowymi, statkami towarowymi albo samochodami używanymi w komunikacji państwowej lub pozostającymi pod zarządem państwowym.

2. Jeżeli z przyczyn od lekarza niezależnych nie może nastąpić przewóz urządzenia domowego środkami określonymi w ust. 1, zwraca się koszty przewozu dokonanego innymi środkami lokomocji z tym zastrzeżeniem, że muszą być użyte najtańsze środki lokomocji.

§ 7. 1. W przypadku odbycia przez lekarza podróży do miejscowości wskazanej w nakazie w celu uregulowania spraw związanych z przeniesieniem, lekarzowi — niezależnie od zwrotu kosztów określonych w § 2 — przysługują diety i zwrot kosztów przejazdu, a ponadto zwrot kosztów noclegu w wysokości 3 zł za każdą noc, o ile lekarz nie przedstawił rachunku hotelowego, a nie korzystał z bezpłatnego noclegu, dostarczonego przez władzę bądź organ, na którego wniosek został wydany nakaz, lub przez zakład, w którym lekarz ma być zatrudniony.

2. W przypadku określonym w ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy §§ 4 i 5 z tym, że lekarzowi przysługuje zwrot kosztów przejazdu z miejsca zamieszkania do miejsca określonego w nakazie i z powrotem, diety za czas trwania tej podróży oraz za czas pobytu w miejscowości określonej w nakazie, nie dłuższy jednak niż 3 doby. Na pokrycie dojazdów do dworca i z dworca (przystani, stacji) lekarzowi przysługuje ryczałt w wysokości 75 groszy za każdy dojazd.

§ 8. 1. Wypłata kosztów określonych w §§ 2 i 7 następuje na podstawie rachunku. W rachunku należy określić dokładnie żądane należności i uzasadnić każdą pozycję przez szczegółowe przytoczenie okoliczności usprawiedliwiających wydatek oraz dołączyć wszelkie dokumenty, dotyczące sum wydatkowanych.

2. Jeżeli uzyskanie dokumentu, dotyczącego wydatku na kwotę nie przekraczającą 3 zł, natrafia na trudności, lekarz obowiązany jest dołączyć do rachunku własnoręczne oświadczenie o dokonaniu wydatku i o powodach uzasadniających trudność uzyskania dokumentu.

§ 9. Wypłata diet i kosztów przejazdu członków rodziny lekarza następuje dopiero po udowodnieniu, że członkowie rodziny rzeczywiście przybyli do miejscowości określonej w nakazie.

§ 10. Rachunki diet i kosztów przejazdu powinny być przedstawione w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po odbyciu podróży, rachunki zaś kosztów przewozu urządzenia domowego — w terminie 14 dni, licząc od następnego dnia po dokonaniu przewozu tego urządzenia.

§ 11. Do rachunku kosztów podróży w przypadkach określonych w § 7 powinno być dołączone zaświadczenie wydane przez zakład, w którym lekarz ma podjąć pracę, stwierdzające czas pobytu lekarza w miejscowości, w której ten zakład jest położony.

§ 12. 1. Koszty określone w § 2 wypłaca zakład, w którym lekarz podejmuje pracę na podstawie nakazu.

2. Koszty określone w § 7 wypłaca prezydium wojewódzkiej rady narodowej, właściwej ze względu na miejsce zamieszkania lekarza w chwili doręczenia nakazu, z tym, że władza bądź organ, na którego wniosek nastąpiło wydanie nakazu, obowiązany jest zwrócić prezydium wojewódzkiej rady narodowej wydatkowane kwoty.

§ 13. 1. Lekarzowi służy prawo do zaliczki nie przekraczającej przypuszczalnych kosztów określonych w § 2.

2. Przepis § 12 stosuje się odpowiednio.

3. Lekarz obowiązany jest wyliczyć się z pobranej zaliczki wobec zakładu, w którym podejmuje pracę na podstawie nakazu, nie później niż po upływie 30 dni od dnia następnego po swoim przybyciu do miejscowości wskazanej w nakazie.

§ 14. 1. W przypadku nieprzybycia lekarza w terminie do miejscowości wskazanej w nakazie, obowiązany jest on zwrócić pobrane kwoty z tytułu kosztów określonych w § 7 oraz z tytułu zaliczki (§ 13).

2. Przepis ust. 1 nie stosuje się w przypadku, gdy zwłoka w przybyciu do miejscowości wskazanej w nakazie nastąpiła z przyczyn, które Minister Zdrowia uznał za uzasadnione.

§ 15. 1. Przepisy §§ 2 — 6, 8 — 10, 12 ust. 1 oraz § 13 stosuje się odpowiednio do lekarzy, którzy po odbyciu obowiązku wynikającego z nakazu powracają do miejscowości, z której zostali powołani — z tym, że zaliczkę wypłaca lekarzowi zakład, w którym lekarz odbywał obowiązek pracy, a wyliczenie się z zaliczki powinno nastąpić wobec prezydium wojewódzkiej rady narodowej, właściwej dla miejscowości, do której lekarz powrócił.

2. W przypadku, gdy pobrana zaliczka okaże się niższa od rzeczywistych kosztów, różnicę wypłaca lekarzowi prezydium wojewódzkiej rady narodowej z tym, że władza bądź organ, na którego wniosek był wydany nakaz, zwraca prezydium wydatkowane z tego tytułu kwoty.

§ 16. 1. Wysokość miesięcznego zasiłku ustala się na 300 zł.

2. Zasiłek miesięczny przysługuje lekarzowi przez czas trwania obowiązku wynikającego z nakazu, począwszy od dnia pierwszego miesiąca, w którym objął on pracę.

3. Zasiłek miesięczny wypłaca zakład, w którym lekarz podjął pracę na podstawie nakazu, każdego pierwszego dnia miesiąca za miesiąc ubiegły. Kwoty, wydatkowane przez zakład na wypłatę miesięcznego zasiłku, zwraca zakładowi prezydium wojewódzkiej rady narodowej po przedłożeniu przez zakład dowodów wypłaty.

§ 17. 1. Lekarzowi, którego łączne uposażenie (wynagrodzenie) z tytułu zatrudnienia w zakładach określonych w art. 27 ust. 1 bądź we władzach, urzędach i instytucjach prawa publicznego, położonych w jego dotychczasowym miejscu zamieszkania bądź wykonywania zawodu, było wyższe od wynagrodzenia pobieranego z tytułu zatrudnienia w zakładzie, w którym podjął pracę na podstawie nakazu, przysługuje miesięczny zasiłek zwiększony o sumę, odpowiadającą wysokości utraconych zarobków (dodatek do miesięcznego zasiłku).

2. Wysokość dodatku do miesięcznego zasiłku ustala prezydium wojewódzkiej rady narodowej na podstawie przedłożonych przez lekarza dowodów.

3. Jeżeli lekarz przyjmuje zajęcie dodatkowe, dodatek do miesięcznego zasiłku ulega zmniejszeniu o wynagrodzenie z tytułu dodatkowego zajęcia.

4. Lekarz traci prawo do pobierania dodatku, jeżeli bez uzasadnionego powodu odmówi przyjęcia dodatkowego zajęcia, odpowiadającego jego kwalifikacjom zawodowym. Utrata tego prawa następuje z dniem pierwszym miesiąca, w którym lekarz odmówił przyjęcia zajęcia dodatkowego.

5. Lekarz, pobierający dodatek, obowiązany jest niezwłocznie zawiadomić prezydium wojewódzkiej rady narodowej o przyjęciu zajęcia dodatkowego. W przypadku niedopełnienia tego obowiązku lekarz traci prawo do dodatku. Kwoty, pobrane przez lekarza z tytułu dodatku, przypadające za czas od pierwszego dnia miesiąca, w którym nie dopełnił on obowiązku zawiadomienia, podlegają potrąceniu z następnych wypłat miesięcznego zasiłku.

6. Przepis § 16 ust. 3 stosuje się odpowiednio z tym, że każdorazową wypłatę dodatku zarządza prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 18. 1. Lekarzowi, który złoży oświadczenie określone w art. 37 ust. 5, przysługuje jednorazowy zasiłek w wysokości odpowiadającej sumie miesięcznych zasiłków (§ 16 ust. 1) za czas od pierwszego dnia miesiąca, w którym lekarz złożył to oświadczenie, do ostatniego dnia okresu trwania obowiązku wynikającego z nakazu.

2. Wypłaty jednorazowego zasiłku dokonuje prezydium wojewódzkiej rady narodowej, które równocześnie zarządza wstrzymanie wypłaty miesięcznego zasiłku za czas od dnia pierwszego miesiąca, w którym lekarz złożył oświadczenie.

§ 19. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do lekarzy-dentystów, farmaceutów, felczerów, pielęgniarek (pielęgniarzy), położnych, techników i uprawnionych techników dentystycznych.

§ 20. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia: w z. *J. Sztachelski*

502

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 24 listopada 1950 r.

w sprawie postanowień o karach umownych w umowach planowych o dostawę towarów.

Na podstawie art. 35 ustawy z dnia 19 kwietnia 1950 r. o umowach planowych w gospodarce socjalistycznej (Dz. U. R. P. Nr 21, poz. 180) zarządza się, co następuje:

§ 1. Określenie „dostawca" i „odbiorca" oznacza strony zawierające umowę generalną, określenie zaś „sprzedawca" i „nabywca" — strony zawierające umowę szczegółową lub bezpośrednią.

§ 2. 1. Jednostki gospodarcze zawierające umowę planową o dostawę towarów obowiązane są zastrzec obowiązek zapłaty sum pieniężnych tytułem kar umownych w przypadkach przewidzianych w §§ 4 i 5.

2. W razie niezastrzeżenia przez strony obowiązku zapłaty kar umownych lub ustalenia ich wysokości niezgodnie z przepisami § 4 lub § 5, kary te obowiązują w wysokości najwyższych stawek przewidzianych w tych przepisach.

§ 3. Strony, które zawarły umowę planową, nie mogą wzajemnie zwalniać się od obowiązku zapłaty kary umownej ani też zmieniać jej wysokości.

§ 4. W umowie generalnej strony zastrzegą obowiązek zapłacenia kar umownych:

1) w wysokości od 0,5% do 3% wartości dostawy, gdyby na skutek niewykonania obowiązków wynikających dla dostawcy lub dla odbiorcy z umowy generalnej nie doszło we właściwym czasie do zawarcia umowy szczegółowej, przy czym podstawą obliczenia jest wartość dostawy, która miała być objętą umową szczegółową,
2) w wysokości od 2% do 5% wartości nie wykonanej lub nienależycie wykonanej dostawy, gdyby niewykonanie lub nienależyte wykonanie umowy szczegółowej spowodowane zostało niewykonaniem przez dostawcę jego obowiązków jako jednostki zwierzchniej lub obowiązków wynikających z zarządzeń i norm ustalonych przez właściwe władze,
3) w wysokości od 0,05% do 0,1% za każdy dzień zwłoki w zapłacie należności przypadającej z umowy szczegółowej, jeżeli opóźnienie z zapłatą tej należności nastąpiło z przyczyn zawinionych przez odbiorcę.

§ 5. 1. W umowie szczegółowej lub bezpośredniej strony zastrzegą obowiązek zapłacenia kar umownych:

1) w wysokości od 1% do 8% wartości dostawy w przypadku niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, jeżeli stanowiło to podstawę do odstąpienia od umowy,
2) w wysokości od 2% do 5% wartości dostawy obciążonej wadami, które stanowiły podstawę do obniżenia ceny,
3) w wysokości od 0,1% do 0,4% wartości dostawy dokonanej z opóźnieniem z winy sprzedawcy lub nabywcy za każdy dzień zwłoki,
4) w wysokości od 0.05% do 0,2% wartości dostawy za każdy dzień zwłoki ze strony nabywcy z zabraniem towaru przygotowanego do wydania.

2. Podstawą obliczenia wysokości kary jest wartość dostawy lub jej części obciążonej wadami albo też wartość nie wykonanej dostawy lub jej części.

§ 6. Kary umowne przewidziane za każdy dzień zwłoki liczone są tylko za dnie powszednie z wyłączeniem niedziel i świąt.

§ 7. Jednostki zwierzchnie lub władze, którym strony zawierające umowę planową bezpośrednio podlegają lub przez które są nadzorowane, mogą w granicach oznaczonych w §§ 4 i 5 określić stawki kar umownych w zależności od wartości i znaczenia przedmiotu umowy.

§ 8. Władze naczelne stron zawierających umowę planową mogą w przypadkach uzasadnionych warunkami obrotu poszczególnymi artykułami obniżyć dolną granicę kar umownych do wysokości połowy stawek przewidzianych w §§ 4 i 5.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego: w z. *St. Jędrychowski*

Tłoczono z polecenia Ministra Sprawiedliwości w Drukarni Ministerstwa Sprawiedl w Warszawie, ul. Nowowiejska 6.

40.000 1013 Cena 48 gr.